

דברי הנעצב וצעיר יהודה אריה ממודינא לקורא רוב שלו'

כתב הזכר דון גדליה יחזיא זל בספר שלשלת הקבלה שלו בדור סמ"ג והרמבן דף נ"ו כבדברי האלה, וקבלתי שהיה להרמבן תלמיד א' שהיה שמו ר' אבנר ויסת אותו רוז ששועים ונעשה צדוקי ומזלו גרם שעלה במעלות ויהי נורא בכל הארץ, אזרי הימים ביום צ"ב שלז והביא לפניו הרמבן רבו ובפניו הוא בעצמו הרג חזיר א' וינתזהו ויבשלהו ויאכלהו, ואזרי אכלו שאל אל הרב על כמה כריתות עבר והשיב הרב שהיו ד' והוא אמר שהיו ה' נהיה רוצה לחלוק עם רבו והרב נתן עיניו בו דרך כעס ויאלם האיש כי עדין נשארה עליו מעט יראה מאת רבו ולבסוף שאל הרב מי הביאו אל ההמרה, והוא השיב כי פעם אחת שמע שדרש בפרשת האזינו שהיו בפרשה ההיא כלולים כל המצות וכל הדברים שבעולם ולהיות זה אצלו מזהנמצע והפך לאיש אזור, ויען הרב ועדין אני אומר זה ואשל מה שתמצא, ויתמה האיש מאר ויאמר לו אם כן הוא הראני נא אם תמצא שמי כתוב שם ויאמ' הרמבן כן דברת מידי תבקשנו, ותיכף הלך לו בקרן זוית ויתפלל ויבא בפיו פסוק אמרתי אפיהם אשכיתם מאנוש זכרם כי אות שלשית של כל תבה שם האיש אבנר, כשמוע האיש הדבר הזה נפלו פניו וישאל לרבו אם יש תרופה למכתו, ויאמ' הרב אתה שמעת דברי הפסוק וילך הרב לדרכו, ותכף האיש לקח לו ספינה בלי מלח ומשוט ויכנס בה וילך באשר הוליכו הרוז ולא נודע ממנו מאומה עכ"ל:

ויהי בשנת הע"א ראיתי הספר הזה בלוי וקרוע ביד כמ' יואל בר אליעזר אויד"ירץ זל שהיה נושא למכרו, ובראותי בסקירת עין שהיה דברי ויכוז הדת גמרתי תכך לקנותו בכל ערך שירצה וסוף דבר קניתינו מידו כנגד י"ב סולדין [1ב] וכאשר קראתי בו ביישוב וראיתי היותו תשובות ר' אבנר שהמיר דתו ונקרא אז "כ אלפונסו נתברר לי ודאי שהם דברי ר' אבנר תלמיד הרמבן זל שכתב בעל שלשת הקבלה שהבאתי לעיל, ובאמת לא היה כעת בזולת לדבר כאלה כי אם לאדם שטוב מלפניו וזכרם כהיותו תלמיד רב וגדול כהרמבן זל ויין מגתו הגם שאזכר הזמין, וזה אני אומ' אזרי כי כל ימי גדלתי בין זכמי הנוצרים מאז היותי בן עשר שנים מתוכו בדברי הדת נער הייתי גם זקנתי בכך, עד שהעזתי מצוז לומר כמה פעמים לאזוזות מרעי ותלמידי כי בזה אינני מודה לשום א' מזכמי ישראל שהיו- מימות הרב דון יצחק אברבנל זל ועד היום הזה, ומי יתן ושמעתי לקול בני ותלמידי ורעי שהרהיבני ובקשו ממני כמה שנים לכתוב על ספר בענין זה מהדברי אשר שם אלקים בפי לכבוד שמו זודשים לא שערם אשר קדמוני, ושרבות זמני בהלכני ועתה עד זקנה אני הוא בשנה המסוכנת, הכל ס"ג, ואין עוד בי כוז לעשות זיל כי אם העיון ההכרחי

למשא עול התורה אשר על צוארי, כי מעיד אני עלי שלא הנזותי ספר מורפס
מן הנוצרים לאט"ן איטאאליאנו ספרדי או עברי מדבר בעניני האמונה נגד
היהודים שלא קראתי אותו, וכן מהיהודי נגד הנוצרים, ובכן לנו ראיתי בין כלם
מהפך דברי אלקי' זינים ומדרשי זזל למינו ורצונו בפני הראות זכמה ודעת
מזה, אשר נראה שהיה פילוסוף הגיוני ותלמודי גדול מאד, וכיון שלא זכיתי
לכתוב תשובה לדבריו עד היה כנזכר, גמרתי בדעתי לשרוף אותו באש קודם
מותי, כי אמרתי אולי יבא ליד פתי ובלתי בקי להשיב לאפיקורוס ותטרף דעתו
בדבריו ואזכ זזרת בי וזשכתי מי יודע יזנני ה' בזינים יעדין אזכה לעשות
כסיל לאולתו, או זולתי מן הזכמי,

ובין כך מתרה אני בכל מי שיקרא בו אם אינו בקי ויודע בטיב

הויכוזים האלה לא יאבה לשמוט כל דברי אלה

ויניז המ--- לרגיל להתוכח עם הנוצרי'

אשר על מי הם תהיה תורת אמת

ובכל ויכוז יתברר האמת

לכבוד ה' אלוקים אמת